

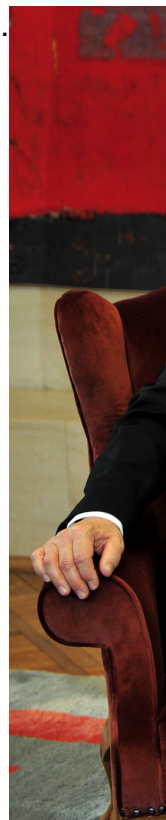
Пише: Ђорђе Вукадиновић
среда, 23 март 2016 22:40

Да сам само мало склонији теоријама завере помислио бих да је одлука о проглашењу последње „ванредне ситуације“ у целој земљи мотивисана жељом да се пролонгира почетак предизборне кампање, као и да се што је могуће више медијски скрајне посета председника Николића Москви. Реално говорећи, а то мишљење незванично потврђују и многи хидро стручњаци, ситуација је била озбиљна само у неколико општина и није било разлога за онолику драматизацију и општенационалну мобилизацију – осим што је власт на тај начин добила прилику за додатну медијску промоцију у оквиру најновије епизоде ријалитија „Премијер спасава народ“. И што је посета председника Москви на готово скандалозан начин скрајнута на маргину јавне пажње.

Тачно је да су, на пример, Политика и Новости о посети сасвим примерено извештавали. Али политичку климу у Србији креирају телевизије и таблоиди. А упоредите само третман Николићеве посете Путину са медијско-политичком еуфоријом која је пратила сусрете премијера Вучића са Ангелом Меркел, чак и када су се ти сусрети сводили само на куртоазно руковање на рубовима неке међународне или регионалне конференције.

Или еуфорично („лајв“) извештавање са премијерових конференција за медије са травњака испред Беле куће, након сусрета са нижеранжираним функционерима америчке администрације. (Можемо само замислити шта би било да је којим случајем за ове четири године успео да се сретне са Обамом.) Коначно, упоредите скроман

Пише: Ђорђе Вукадиновић
среда, 23 март 2016 22:40

медијски третман посете председника Русији са готово правом медијском и друштвеном хистеријом која се подигла поводом посете принца Чарлса и супруге Камиле региону .

Уопште, има нешто страховито чудно и нелогично када је у питању актуелни тренутак српско-руских односа. С једне стране, непрестано нас убеђују како су односи са Русијом „најбољи у историји“ – док Србија, истовремено, крупним корацима граби пут евро-атлантских интеграција и за три године потписује или ратификује три споразума са НАТО.

Одмах да кажемо – нису ту ни Руси сасвим невини. Али је у средишту ове нелогичности ипак српска владајућа странка. Њихови гласачи су русофили. Велики број њихових функционера, посланика и медијских промотера – пре него што су „обрнули ћурак“ – стицао је име на врућој русофилној реторици и галами против „злог Запада“ и „злочиначке НАТО алијансе“. Зато су сада принуђени да преко сваке мере и у исто време „натоишу“ (према споља) и „русују“ – за домаћу употребу и према свом бирачком телу. Зато они, поред осталог, на листи имају и највеће НАТО-вце и најжешће „русофиле“, од Вука Драшковића и Расима Љајића, па до Вулина, Дрецуна и Ненада Поповића (и назад), а да се нико јавно не запита која је то логика и каква је то алхемија која под једну капу спаја ову политичку ватру и воду. И каква је то политичка генијалност која у исти мах успева да задовољи једног Тонија Блера и америчког НАТО јастреба сенатора Џона Мекејна – као и руске званичнике, с друге стране?

Неко ту очигледно греша. Односно, или је неко обманут, или није искрен у својим похвалама.

Пише: Ђорђе Вукадиновић
среда, 23 март 2016 22:40

